

Lalika Legendája

Május 25-ére virradó éjjel váratlanul elpusztult egyetlen és kedvenc kandúrmacskám, Lali. Erőszakos halált halt, vélhetően elütötte egy autó a Honvéd utcán, nem messze onnan, ahol lakunk. Az orvoshoz indultunk aznap délelőtt Lencsivel, mikor megláttam a fekete testet az úttest bal oldalán. „Ugye nem Lali...?!” – fohászkodtam, míg mellé értünk, de ő volt, a cakkos füléről tudtam biztosan.

Lali nagy felfedező, örök csavargó és kalandor volt, szerető és szabad lélek. Róla emlékszik meg ez az írás.

Lalika 2006. május 21-én született, a legenda szerint akkor, amikor elkészült az én szakdolgozatom. Szülőfaluja Ősi, egy Fejér megyei település. A szülőanyja egy hófehér nősténymacska, akinek a gazdája, Cili, a geográfushallgató, az utolsó a lakótársam volt Szegeden. Innen származtak a fehér szőrök Lali fekete bundáján, mint anyajegyek. Cili édesapja nem tűrt meg fekete macskát a háznál, ezért kitette volna Lali szűrét. Két hónapja sem laktam még Szentlászlón, mikor felhívtam Cili, egy viharos, augusztusi este, hogy befogadnám-e a háromhónapos kiskandúrt, aki a leghamarabb dorombolt az alomból. Azonnal igent mondtam. Később aztán ez a gyors döntés okozott álmatlan éjszakákat, mondván, hogy mit fog szólni Picúr az elsőszülött macskám a jövővényhez. Meg az anyu se volt lelkes még egy cicára, holott nem is lakunk együtt. De nem léptem vissza, csak egyezkedtem Cilivel, hogy visszaadhatom-e, ha nem jönnek ki jól Picúrral. Cili és az akkori barátja hozták meg Lalit ide, Pilisszentlászlóra, augusztus 17-én, akinek akkor már megvolt a neve, az akkori szerelmemről, Lajosról neveztem el. Nagyon pici és nagyon girnyó volt, hatalmas mancsokkal és hosszú farkokkal. *Ufőfejjű*, ahogy akkoriban mondtuk Tesómmal, az évek során aztán megférőfiasodott, gyógyult sebektől edzett lett ez a fej.

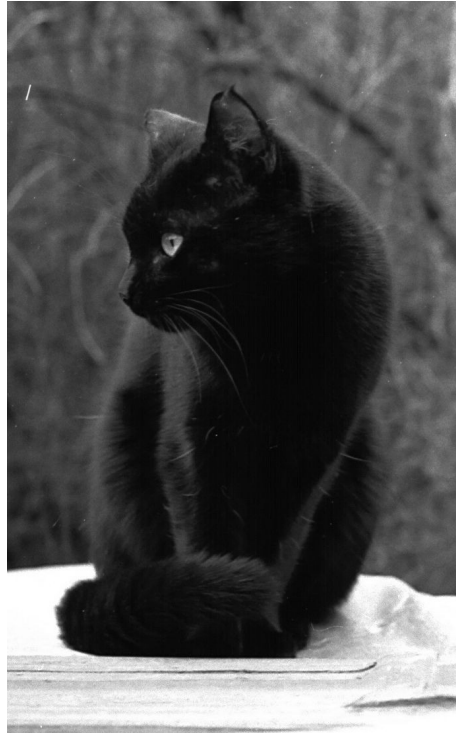
Az első idők nem mentek zökkenőmentesen, de arról, hogy visszaadjam, többé nem esett szó.

Eleinte kizártam Lalit a hálószobából, hogy Picúr ne legyen féltékeny, de Lali kijátszotta a védelmi rendszert, odajött az ágyamra, felmászott egészen a mellkasomig és ott dorombolva, összegömbölyödve elaludt. Nagyjából ez volt az a viselkedése, amivel mindenkit levett a lábáról. Ez a szokása később is megmaradt, bár mikor utoljára együtt aludtunk már nem mászott fel mellkasomig, beérete a lábammal.

Ő nem időzött sokat az ember ölében, vagy hátán, – ha épp úgy voltunk – feltöltekezett egy kis szeretettel, majd kicsivel arrébb kuporodott, kényelmesen összegömbölyödve, kinyújtózva, kicsavarodva, ahogy épp kényelmesnek találta.

Még az első őszen, aznap, mikor a nagymamám 75. születésnapját ünnepeltük, felbukkant a szomszédból Tarki, a herélt cirmos cica, aki hasonló korú kölyök cica lehetett, mint Lali. Ezután ő gyakran átjárt hozzánk szomszédolni, és sokat bunyóztak Lalival.

Láttam, ahogy Lalika egyre ügyesebb, technikásabb, Tarki mind többször maradt alul a játékos verekezésben, mígnem Lalit már nem érdekelte a „mintha” bunyó, Tarki incselkedése; valódi vadászatokra, igazi küzdelmek után indult.

Az ifjú Lali jellegzetes, kicsit ingó, idétlen, kacszázó járása, magától értetődő gyengédségigénye, eredendő önbizalma, okossága, huncutsága sok kedves percet szerzett nekünk.

Kiscica volt még, mikor egy fa ágán gubbasztva nézte végig a kerti munkákat, majd segítséget kért, hogy le tudjon jönni megfigyelő pozíciójából.

Egy másik alkalommal pedig apa válláról asszisztálta végig a gázpalack cseréjét, apa rá-rá sandítva kérdezte, *segítesz te is?*, és hosszú ideig gázszerelőnek becézte a kicsi cicát.

Máskor meg – ki tudja hol járt, milyen motortérbe kíváncsiskodott bele – csupa gázolaj volt a feje, úgy jött haza. A szag volt gyanús, ami körülötte terjengett. Szaglászom, szaglászom, míg megtaláltam a göcot: Lali feje búbján!

Lalika nem tűrt magán nyakörvet, először még kis hordócskában az azonosító adatait is rácsatoltam, de már másnap nélküle jött haza. Később próbálkoztam még egyszer, akkor bolha és kullancs elleni nyakörvet tettem a nyakára, de pár hét után azt is elhagyta.

Az ifjúkora elmúltával Lali kamaszgyerekként működött: hazajárt enni és néha pihenni, amúgy naphosszat csavarogni és udvarolni járt, nem számított hideg vagy meleg idő, szél, eső, hó, Lali ment, ha hívta az Élet. Gyakran, ha otthon volt, nem mozdultam, vagy nem mozdítottam a környezetét, hadd pihenjen, legyen ereje újra küzdeni. Ha gyengébbnek láttam, tejet adtam neki, ez volt a nem mindennapi csemege, amit nagyon szeretett.

Lali nem bánta az esőt, havat, gyakran jött haza csuromvizesen, hogy aztán megszáradjon valamelyik széken, fotelban, vagy ölben és újra útra keljen. Néha próbáltam visszatartani, pihenjen még, de neki menni kellett.

Első harcai egyikén cakkosította a fülét, a fotók emlékezte alapján valamikor 2007 második felében, és érdekes módon először a jobbat, majd mikor az már majdnem begyógyult, vélhetően egy másik kandúr megtépte a másikat, ami úgy is maradt, kettéállónak, örök jellegzetességként és végül azonosítási pontként. Lali nem ismert lehetetlent. Mikor az idegen macskák elől egyirányúsítottuk a macskabejárót, (hogy csak kifelé lehessen rajta menni) Lali addig próbálkozott mancsaival, míg kifelé billent a kisajtó és ő alábújva be tudott jönni. Ezt aztán meg is tanulta és rendszeresen így jött haza, mint akit nem lehet kizárni az otthonából. Így bármelyik napszakban haza tudott jönni és el tudott menni, nem számított hány óra van, vagy hány fok, otthon vagyunk-e, vagy sem. Megérkezett akkor is, mikor Lencsi lányom született épp.

Lali nem tartott Vili kutyától se, nem volt benne eredendő félelem a kutyáktól, előfordult, hogy egymás melletti fotelben pihentek Vilivel.

Egyszer, mikor a csecsemő Lencsit tologattam a babakocsiban a kertben, végignézhettem, ahogy Lalika előbb „eljátszadzik” egy egérrel, míg az végképp el nem pusztult, majd, céltudatosan, üzemesen, három részletben elfogyasztotta a kis rágcsálót. Hátulról kezdte, a harmadoknál megállt pihenni, rágni; hallottam, ahogy ropognak az egér csontjai, míg már csak a feje „pihent” ott a földön, majd megette azt is.

Lenke lányom névválasztásakor Lali „L” betűjét kapta meg kezdőbetűnek, még a pocakomban és később Lencsike tőle tanult nyávogni. Lali szólt és evett, ha éhes volt, pihent és aludt, ha fáradt, vagy beteg volt. Egészséges lelkülettel élt és szeretett.

Lalika felnőtt életének nagyobb része a házon kívül zajlott tehát. Titkos útvonalait nem ismertük, nem tudtuk meddig járta be a falut, vagy az erdőt, mely kertek bokrai alatt pihent meg, hol udvarolt, és merre voltak az ellenségei. Néha a kerten belül acsarkodott a betolakodó idegen macskákkal, ha hallottuk, kimentünk, hogy elejét vegyük egy újabb küzdelemnek. Lali többnyire átvészelt minden csetepatét.

A pofája dagadt volt már a sok sérüléstől. Volt beteg a szeme, a lába, volt leukózis-gyanúja, volt benne egyszerre húsz kullancs, és túlélte mindezt. Az állatorvos javasolta, hogy ivartalanítsuk, de nem akartam, mondván, hogy akkor nem tud majd ilyen jól harcolni. A doki szerint viszont nem is fogja „keresni a bajt”, és hosszabb életű lehet, ha megműttem. Eltöprengtem rajta párszor, de nem szerettem volna. Felkészültem rá, hogy, komolyan megsérülhet, vagy bele is halhat egy harcba, aggódtam érte, ha sokáig nem jött haza, aggódtam, hogy hogyan fogom megtalálni, ha baja esik, és nem tud hazajönni. Arra nem számítottam, hogy elüti egy autót, hisz jól ismerte a környéket, ügyes, gyors macska volt. Lehet, hogy megsérült előtte, azért nem tudott elmenekülni, esetleg harci révületében nem tudott elég gyorsan reagálni.

Talán ezalatt a csaknem kereken öt év alatt használta el mind a hét életét, és elfáradt ezekben a verekedős, káros években.

Élete utolsó hónapjaiban igazán keveset volt otthon. Nyávogása sokszor panaszos volt, mint aki sosem lehet elégedett, akinek hiányzik, vagy fáj valami.

Halála előtt nem sokkal még aludtunk mind együtt a nagy ágyon – a két macska és mi. Halála előtt nem sokkal még rendszeresen kiszedegettük belőle Lencsikével a kullancsokat és megdögönyöztem olyankor. A halála előtti éjszakán a lábamnál aludt, a halála napján még pihent kicsit a homokozó mellett.

Most Lali teste a föld alatt nyugszik a barackfa mellett. Gondolok arra, hogy vajon tudta-e, hogy szeretem. Nagyon remélem.

Lalika múlt idő lett. Számára a mi emlékezetünk lehet a jövő.

Kegyetlen bizonyosság, hogy nem jön többet haza. Megnyugtatóbb gondolat, hogy most már örökre itthon marad.

Szeretteink halálával kicsit mi magunk is meghalunk, egy részünk velük hal, így kerülünk közelebb saját halálunkhoz.

Laja egyszer-kétszer járt Budapesten. Ezt az időt is kihasználta, ott is kiszökött a lépcsőházba, majd le a -peremkerületi, de forgalmas fővárosi utcákra. Szólongattuk a környéken, a kerítések mentén – hasztalan, okozva ezzel nekem forgolódós, álmatlan éjszakát, majd hajnalban jellegzetes nyávogással jelezte, hogy megérkezett és éhes. Ki tudja merre járt, hol tekergett, honnan, hogyan talált vissza ebbe a pesti, második emeleti padlásszobába.

Kabai Piroska
Pilisszentlászló 2011 május

eredeti megjelenés: Falu-lap, 2011 július